

GEREVICH ANDRÁS

## *A tenger virágai*

Rogi Wieg emlékére

*Ezt a vidéket egykor tenger borította,  
de amikor újra víz árasztja el,  
már elhangzott a végső harsonaszó,  
kiürült az utolsó kehely,  
nem született új Noé, nem épített bárkát.  
Nézd a padlás ablakából inkább  
a repce- és kukoricaföldeket,  
a hullámzó sárga égen a vörös napot,  
a napraforgók melletti pipacsos rétet,  
szívd ki a pitypangból a kutyatejet,  
dörzsöld bele vérző szívedbe.  
Verseidben burjánzanak a virágok,  
bimbóznak, kinyílnak, virulnak,  
mélyen magukba szívják a nap sugarait,  
és virágznak a sebek és fekélyek is,  
a fertőzések vérhenyes kiütései,  
széltölt állatok bundáján a vér:  
Blake tigrise megnyúzva, kiterítve  
fekszik egy kandalló előtt. ez a te tested.  
Te vagy a rosszul felújított antik óra,  
amely folyamatosan ketyeg, halkán,  
mégis süketítően számolod vissza a halál pillanatát.  
Testedben a gyógyszerek úgy keringenek,  
mint a Föld tengereiben és folyóiban  
a halak, delfinek és piócák, szétárad  
benned a kémia, mint egy gyerek kanaláról  
a tengerbe csöpögtetett kakaó.  
Egyetlen injekcióban adják be neked a halált.  
Szavaidat egyetemisták bontogatják,  
mint bimbó a szirmait, keresik magvait.  
Ha majd visszahúzódnak a tengerek,  
a sziklák helyett szavak bújnak elő.  
Az emberekből csak a betűk maradnak meg.  
Csak az írás marad meg az időn túl.  
Halálod metaforája vagy.*